

A Győri Ítéltábla dr.Szikszai Edina ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.** és a jogi képviselő nélkül eljáró **II.r. alperesek** ellen tisztességtelen kikötés érvénytelenségének megállapítása iránt a Veszprémi Törvényszék előtt folyamatba tett perében Veszprémben, 2017.évi október hó 12.napján I.P.20.871/2017/6.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 7.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperes részére 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 25.400 forint perköltséget.

A határozatának indokolásában rögzítette, hogy a felperes és a II.r. alperes mint adósok, valamint az I.r. alperes mint hitelező és zálogjogosult között 2006.június 7-én D-AK-200603803.számon devizában nyilvántartott adósságrendezési célú, jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződés jött létre 39.471 svájci frank összegre (szerződés I.) . Az adósok a szerződéssel összefüggően dr... ..i közjegyző által 647/2008. ügyszámon közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállalási nyilatkozatot tettek.

A felperes és a II.r. alperes mint adósok, valamint az I.r. alperes mint hitelező és zálogjogosult 2007.február 15-én D-AK-200701470.számon devizában nyilvántartott adósságrendezési célú jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződést (szerződés II.) kötöttek 18.590 svájci frank összegre.

Mindkét szerződésnek általános szerződési feltételként részévé vált a III/5.pont, amelyben a felek kikötötték, hogy „a szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen szerződés szerinti kölcsön folyósításának időpontja, valamint az adós fennálló tartozása tekintetében a hitelező e célra szolgáló nyilvántartásait és az e nyilvántartásokkal összhangban lévő nyilatkozatait kell mértékadónak és hitelesnek tekinteni; a szerződő felek a kölcsön folyósítása időpontjának és a kölcsönszerződés alapján az adós terhére mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozása mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a hitelező e célra szolgáló nyilvántartásai tartalmának. Az adós/zálogkötelezett hozzájárul ahhoz, hogy a jelen okirat alapján az adós mindenkori fennálló kölcsön és járuléktartozását, esetleges végrehajtási eljárás indítása esetén is a hitelező megbízására az előbbieket szerint közjegyző tanúsítsa."

A felperes a kereseti kérelmében a kölcsönszerződés III/5.pontjának érvénytelenségét kérte megállapítani arra hivatkozással, hogy a kikötés a 18/1999.Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés a-b/ és j/pontjába ütközik, ez okból tisztességtelen.

Álláspontja szerint a felperes a fenti kikötéssel lemondott arról a lehetőségről, hogy vita esetén kétségbe vonja az I.r. alperes által egyoldalúan meghatározott tartozás összegét.

A támadott kikötés alapján az I.r. alperes jogosult a saját nyilvántartása alapján meghatározni a követelése összegét, majd azt közokiratba foglaltatni. Ennek alapján az I.r. alperes a követelését a közokirat végrehajtási záradékkal való ellátása útján érvényesítheti, amely azzal a következménnyel jár, hogy a felperes az ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak akkor tudja, ha az I.r. alperessel szemben indított perben bizonyítja, hogy az I.r. alperes követelése részben, vagy egészben megszűnt.

Tekintettel arra, hogy főszabályként az I.r. alperest terhelné - a felperessel szemben indított perben - a tartozása összegének bizonyítása, ez a kikötés a bizonyítási terhet megfordítja.

A támadott rendelkezés egyben feljogosítja a hitelezőt arra, hogy saját nyilvántartásai alapján állapítsa meg, hogy a felperes teljesítését szerződésszerűnek fogadja-e el, továbbá lehetőséget ad a fenti kikötés hitelező általi önkényes értelmezésére.

A felperes a II.r. alperest az I.r. alperessel szembeni kereset tűrésére kérte kötelezni.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte a felperes perköltségben marasztalása mellett.

Állította, hogy a szerződés támadott kikötése csak azt a - valamennyi hitelezőt megillető - jogot és a pénzügyi intézményeket a Hpt. szerint terhelő kötelezettséget rögzíti, hogy nyilvántartsa, hogy az általa adott kölcsönből mekkora az adós fennálló tartozása. A kikötés az adós részéről joglemondást nem tartalmaz, az adós vitathatja a hitelező jognyilatkozatát a tartozás fennálló összegéről.

A hitelezőnek a tartozás összegére vonatkozóan közjegyzői okiratba foglalt jognyilatkozatának záradékolása alapján indult eljárásokban a bizonyítási terhelő alakulása független a sérelmezett kikötéstől, az adós az általános bizonyítási szabályok szerint élhet a vitatás és a perlés jogával. Ez okból a támadott rendelkezés a felperest megillető jogokat és kötelezettségeket nem változtatja meg.

A II.r. alperes a perben érdemi nyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító döntésében rögzítette, hogy a támadott szerződési kikötés az rPtk.205/A.§./1/ bekezdése értelmében vett általános szerződési feltételként vált a felek kölcsönszerződésének részévé.

A szerződés megkötésénél a felperes az rPtk.685.§.d/pontjában írtak szerinti fogyasztónak, a megállapodás pedig a rPtk. 685.§.e/pontja szerinti fogyasztói szerződésnek minősült.

A törvényszék kifejtette, hogy a hitelező által a követelés érvényesítése érdekében indított perben a hitelezőnek, a pénzintézetnek kell bizonyítania, hogy a szerződés milyen tartalommal, milyen feltételek mellett, milyen összegre jött létre, azt milyen feltételek mellett folyósította az adós, illetve az adós ebből mennyit teljesített. Nyilvánvaló, hogy ezen adatokat a hitelező saját nyilvántartásai alapján szolgáltatja, a fogyasztóval szembeni ezen követelése a saját nyilvántartásain alapul. Az adós vitatása esetén a pénzügyi intézménynek a nyilvántartási elszámolási elveit, módszereit is be kell mutatnia, le kell vezetnie.

Amennyiben az adós ezek ismeretében is tartozása megszüntét, illetve alacsonyabb összegben fennálltát állítja, úgy az általános szabályok értelmében (Pp.164.§. /1/ bekezdés), ezt neki kell bizonyítania. A fentiekből következően tehát a támadott rendelkezés a bizonyítás menetét érdemben nem befolyásolja a hitelező által indított peres igényérvényesítési eljárásban.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a bírósági végrehajtásról szóló 1994.évi LIII.tv. 23/C.§./1/ és /2/ bekezdése alapján a végrehajtási záradékolás esetén annak alapja a tartozás összegére vonatkozó I.r. alperesi közlés, amelyet azonban az adós a Pp.369.§-ában foglaltakra hivatkozással a hitelező ellen

indított végrehajtás megszüntetési, illetve korlátozási perben vitathat. Ezen per alapjául szolgáló tényállítások bizonyítására azonban az adós a Pp.164.§/1/ bekezdése alapján köteles.

A végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben tehát nem a sérelmezett általános szerződési feltétel, hanem a közokirat záradékolhatóságának törvényi konstrukciója fordítja meg a bizonyítási terhet. Ebből következően a sérelmezett rendelkezés nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek, és nem ró többletterhet a fogyasztóra annál, mint ami a Pp. okirati bizonyításra irányuló, továbbá a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó rendelkezéseiből (Pp.164.§) illetve a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő jogszabályi rendelkezéseiből egyébként fakad.

Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a szerződéskötéskor hatályos, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996.évi CXII.tv. (rHpt) 206.§./1/ és /2/ bekezdése előírta, hogy folyamatos szerződések esetén a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal egy teljes körű, közérthető, egyértelmű kimutatást küldeni. Ezen kimutatás pedig - amennyiben azt a kötelezett 60 napon belül írásban nem kifogásolja - , úgy elfogadottnak tekintendő, ez azonban a követelés érvényesíthetőségét nem érinti.

A sérelmezett kikötés nem biztosít olyan jogot az I.r. alperesnek, hogy a szerződés bármely feltételét egyoldalúan ő értelmezze, ezért ezen kikötés nem ütközik a hivatkozott Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés a/pontjába írtakba sem.

Nem sérti a kikötés a Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés b/pontját sem, mivel a felhívott rendelkezés csak azt a kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a hitelezőt a saját - nem pedig a fogyasztó - teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására jogosítja fel. Ezen értelmezést támasztja alá a 1993.április 5-i 93/13.EK irányelv mellékletének 1.m/pontjában írtak, amelyek implementálása céljából született maga a Korm.rendelet.

A felperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását kérte a kereseti kérelemben foglaltak szerint, az I.r. alperes perköltségben marasztalása mellett.

A fellebbezésének indokolásában az elsőfokú eljárásban előadottakat részben megismételve kiemelte, hogy főszabályként az I.r. alperest terheli a követelése pontos összegének bizonyítása a felperes ellen a tartozás megfizetése iránt indított perben.

A támadott kikötés azonban lehetőséget biztosít az I.r. alperesnek arra, hogy a bizonyítási terhet a felperes hátrányára megfordítsa. A fogyasztó ugyanis nincs abban a helyzetben, hogy a hitelezőnek a tartozás összegére vonatkozóan tett megállapításait a közokiratba foglalást megelőzően vitathassa, illetve ilyen lehetősége magának a közjegyzőnek sincs, azaz a rendelkezés a hitelezőt egy jövőbeni szerződésszegő megállapítás végrehajtható okiratba foglaltatására is feljogosítja.

A szerződés támadott rendelkezése tehát lehetőséget ad egy jogszerűtlenül induló végrehajtási eljárásra. A ténytanúsítvány alapja ugyanis a közjegyzői okiratba foglalt felperesi kötelezettségvállalás, amely lényegében az rPtk.242.§. szerinti „bánkó” tartozás elismerés, amelyet a felperes a szerződés megkötésekor a kölcsön folyósítását megelőzően tett meg, amikor még tartozása az I.r. alperes felé egyáltalán nem állhatott fenn

A felperes ezen szerződési feltétel elfogadásával alávetette magát az I.r. alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokba foglalt adatoknak, ezzel lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I.r. alperes által meghatározott tartozása összegét.

A támadott szerződéses rendelkezés lényege, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány kiállításának és ezáltal közvetlen végrehajtásnak a lehetőségét rögzítse a bank számára, és egyoldalúan jogosítsa

azon végrehajtás szempontjából lényeges szempontok megállapítására, ami egy bizonyítási eljárás keretében kellene, hogy realizálódjon.

A szerződés aláírásával a felperes előre hozzájárult ahhoz, hogy az I.r. alperes bármely időpontban a felperes illetve a közjegyző által is ellenőrizhetetlen módon, egyoldalúan megállapítsa a tartozásának összegét és arról a felperes közreműködése nélkül, általa ekkor nem vitatható módon a végrehajtás elrendeléséhez szükséges közokiratot készíttethessen.

A követelés mennyiségének közokirati megállapítása valójában csak a támadott szerződési kikötésben adott felhatalmazáson alapszik. A közjegyzői tanúsítvány hiányában a felperes fizetési kötelezettségének a szerződésből közvetlenül nem következő mértékét (az ügyleti kamat, kezelési költség mértékének változásából, a törlesztő részletek késedelmes teljesítése folytán a késedelmi kamat felszámításából adódóan előálló terheket) az I.r. alperesnek kellene bizonyítania. A kikötés eredményeként azonban a felperesnek a végrehajtás elrendelését követően indítható végrehajtás megszüntetési, vagy korlátozási perben kell igazolnia azt, hogy nem, vagy nem a követelt összeggel tartozik.

Ez okból a sérelmes kikötés tisztességtelennek és ezért érvénytelennek minősül.

A bank saját nyilvántartását tekinti hitelesnek a felperes tartozásának meghatározásakor, így a bank maga állapítja meg, hogy a felperes teljesítését szerződésszerűnek fogadja-e el. A perbeli kikötéssel a bank kizárta a felperest abból az egyeztetési folyamatból, amelynek célja a felek közötti vita esetén annak megállapítása, hogy a felperes szerződésszerűen teljesíti-e a kötelezettségeit, illetve megalapozott-e a hitelezői igény. Ezért a hivatkozott rendelkezés a Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés b/pontjába ütközik.

A támadott kikötés biztosítja a hitelező számára a felmondás jogszerűségének vitathatatlanságát és joghatásainak érvényesülését is.

Az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte a felperes perköltségben marasztalása mellett.

Az elsőfokú eljárásban általa előadottakat fenntartva a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemelte, hogy a kölcsönszerződés III/5.pontjának felperes által támadott szakasza csak azt a valamennyi hitelezőt megillető jogot és kötelezettséget rögzíti, hogy I.r. alperes nyilvántartsa, hogy az általa adott kölcsönből mekkora az adós fennálló kötelezettsége. Ezen jog alapján kiállított bármilyen okirat mindösszesen csak az I.r. alperes nyilatkozatát tartalmazza a fennálló tartozás mértékéről, amely jognyilatkozatot az adós vitathat. Ekként annak tisztességtelensége nem állapítható meg.

Hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés felperes által hivatkozott kikötése, annak tisztességtelensége nem a szerződéses környezetből kiragadva, hanem egymással összefüggésben vizsgálándók. Ezért a kölcsönszerződés III/5.pontja nem értelmezhető a szerződés XI/1.pontjában foglaltaktól elkülönítve, amely szerződéses kikötés kimondja, hogy „a kölcsön és járulékainak aktuális összegének megállapítása szempontjából a bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek. A fentiek értelmében tehát az adósnak az alperesi nyilvántartásban foglaltak vitatására vonatkozó jogát nem csak a már nevesített jogszabályok, hanem a kölcsönszerződés XI/1.pontja is biztosítja.

Hivatkozott az 1/2008.számú gazdasági elvi határozatra, melyben a Kúria kimondta, hogy „az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült

közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozás elismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányára nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem. Minderre tekintettel az ilyen szerződéses rendelkezés nem tisztességtelen."

Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 256/A. §. (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül elbírálván a fellebbezést - az alábbiak szerint - alaptalannak ítélte.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a felperes kereseti kérelmét. A másodfokú bíróság a döntés indokaival egyetért, azok ismétlését mellőzve a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

A 18/1999.számú rendelet 1.§./1/ bekezdés j/pontja értelmében tisztességtelen az a szerződési feltétel, amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Figyelemmel arra, hogy a felhívott rendelkezés a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13.EGK irányelv mellékletének 1.q/pontja implementálására született, ezért az alkalmazása igényli az uniós szabályok, így a rendelet alapjául szolgáló irányelv Európai Unió Bíróságának kizárólagos hatáskörébe tartozó értelmezésének figyelembe vételét is.

Az Európai Unió Bíróságának következetes joggyakorlata értelmében a fogyasztó kárára előidézett „jelentős egyenlőtlenséget” a felek megállapodása hiányában irányadó nemzeti szabályok elemzése útján kell értékelni annak megítélése érdekében, hogy a szerződés a hatályos nemzeti jogban szabályozottnál kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza-e a fogyasztót, és ha igen, akkor mennyiben. A „jelentős egyenlőtlenség” eredhet önmagában abból, hogy kellően súlyos mértékben sérül a fogyasztónak, mint szerződéses félnek az alkalmazandó nemzeti rendelkezések szerinti jogi helyzete (C-415/11., C-226/12.).

A Kúria a Pfv.VI.20.507/2017/4.számú eseti döntésében iránymutató jelleggel fejtette ki, hogy nemzeti jogunkban foglaltak szerint a bizonyítási teher eljárásjogi fogalom, valamely anyagi jogi igény polgári perben történő érvényesítése esetén a jogvita érdemi eldöntése szempontjából releváns tény bizonyíthatatlansága következményére, a bíróság érdemi döntésében kifejezésre jutó hátrányra utaló szabály (rPp.3.§. /3/ bekezdés).

Az rPp.164.§/1/ bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy a bíróság azokat valóban fogadja el: e szerint a főbizonyítás a kereset, vagy a keresettel szembeni védekezés alapjául szolgáló tények fennállására, valóságára, míg az ellenbizonyítás - a főbizonyító fél perbeli ellenfelének a cselekményeként - ugyanezen tények fenn nem állására, valótlanosságára vonatkozik.

A bizonyítási teher átfordulása azt jelenti, hogy a fő- és az ellenbizonyítás iránya felcserélődik, amely helyzet alapulhat törvényi vélelmen, eljárásjogi rendelkezésen, vagy anyagi jogi szabályon. (Pl: sajtóhelyreigazítási per illetve rPtk.242.§./1/ és /2/ bekezdés, stb) A perbeli kikötés azonban a bizonyítási teher átfordulását eredményező, a fentiekben felsorolt esetek egyikével sem azonosítható.

Ahogy arra a Kúria a Gfv.VII.30.791/2016/3.számú határozatában is rámutatott a támadott szerződési kikötés a bizonyítás kötelezettségét és terhét nem változtatja meg a felperes hátrányára, a fő bizonyítás irányát nem cseréli fel.

A fentiekkel egyezően foglalt állást a Kúria a Pfv.I.21.783/2016/5.számú határozatában is.

Alappal indult ki a törvényszék abból, hogy a követelés peres eljárás útján való érvényesítése esetén a pénzügyi intézményt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre,

ennek keretében milyen összegű kölcsönt, milyen feltételek mellett folyósított, az adós mennyit teljesített és ennek eredményeképpen mekkora a tartozása.

A pénzügyi intézmény ezen tényállításai nyilvánvalóan a saját nyilvántartásán alapulnak.

A fentiek adós általi vitatása esetén a pénzügyi intézménynek az alapul szolgáló nyilvántartások elszámolási elveit, módszereit, adatait be kell mutatnia, le kell vezetnie. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a számítása hibás, vagy azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állításait az rPp.164.§/1/ bekezdésébe foglaltak szerint, tehát a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell igazolnia. A bizonyítás fentiek szerinti, a nemzeti jogi szabályozásnak megfelelő menetét a perben támadott rendelkezés nem befolyásolja.

Amennyiben közokirat végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós az rPp.369.§-ában foglalt tényekre hivatkozással végrehajtás megszüntetési, illetve korlátozási pert kezdeményezhet, ennek során a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására az rPp.164.§/1/ bekezdése értelmében ugyancsak az adós köteles.

A támadott rendelkezés tehát nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többletterhet a fogyasztónál annál, mint ami a Pp. okirati bizonyítása irányuló továbbá a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó rPp.164.§ rendelkezéseiből, illetve a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő (a szerződéskötéskor a Vht.21.§ -ában, jelenleg 23/C.§-ában és a közjegyzőkről szóló 1991.évi XLI.tv.112.§-ában írt) jogszabályi rendelkezésekből egyébként fakad. A rendelkezés olyan jogszabályi előírásoknak megfelelően került meghatározásra, amelyek összhangban vannak a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolás útján való elrendelésének jogszabályi lehetőségével, tehát azzal a jogintézménnyel, amelyet az Alkotmánybíróság ide vonatkozó határozata értelmében nem alkotmányellenes, a szabályozás nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot (1423/B/2010.AB határozat, 1245/B/2011.AB határozat) és amely az Európai Unió Bírósága C-32/14.számú ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a 93/13.EGK irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel.

Nem állapítható meg a keresetben támadott szerződési kikötés tisztességtelensége a rendelet 1.§./1/ bekezdés b/pontja alapján sem. E jogszabályhely szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelen különösen az a szerződési feltétel, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e. A felperes ezen hivatkozása azért alaptalan, mert az idézett jogszabály kizárólag azt tiltja, amikor a fogyasztóval szerződő fél, azaz a bank egyoldalúan jogosult annak megállapítására, hogy saját teljesítése szerződésszerű-e. Jelen esetben a bank nyilvánvalóan nem saját teljesítését vizsgálja, ezért a felhívott rendelkezés alapján a támadott kikötés tisztességtelensége nem állapítható meg.

A szerződéskötéskor hatályos 1996.évi CXII.tv.Hpt.206.§-a szerint az I.r. alperes köteles rendszeresen tájékoztatni a felperest a tartozás alperes által nyilvántartott összegéről, amely ellen a felperes kifogást emelhet, illetve részletes kimutatást kérhet. A tartozás összegének közlésekor az alperes ugyan a saját nyilvántartását veszi alapul, a felperes azonban nincs elzárva sem a jogviszony fennállása, sem a szerződés felmondását követően attól, hogy az alperes által közölt adatokat vitassa. A jelen perben támadott kölcsönszerződés III/5.pontja nem biztosít kizárólagos jogosultságot az I.r. alperesnek, ugyanis a felperes vitathatja a tartozás I.r. alperes által kimutatott összegét, a felmondás érvényességét, és a végrehajtani kért tartozás összegét.

A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp.254.§./3/ bekezdése alapján - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./3/, /5/ és /6/ bekezdései alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség I.r. alperes részére történő megfizetésére.

Győr, 2018.március 26.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr.Molnár Andrea sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó